

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 1. PROSINCA BROJ 23
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

Tjeskobno stanje kršćanstva	341
Pogled kongregacionalista	341
Racionalistička sjemeništa	342
Novi misionari nevjernici	342
Nema „trube” u kršćanstvu	343
Ilustracija licemjerja	343
Divovska sablast	344
„Gospodinu Bogu svom klanjaj se”	344
Knez mira	346

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„TJESKOBNO STANJE KRŠĆANSTVA”

OD ČASNOG E. F. BURRA, D.D.

MI VIDIMO, u mnogim ugodnim aspektima, upravo ono što su Oci vidjeli. Još se vije stari kršćanski barjak; starokršćanska vjeroispovijed još uvijek održava svoje položaje; stara kršćanska svetišta još uvijek su otvorena svakog Šabata; službenici u njima i dalje propovijedaju i mole; još uvijek postoje molitveni sastanci, i sakramenti, i nedjeljne škole, i biblijske škole, i vojske spasa, i Northfields, i Biblijske lige, i Christian Endeavors. To nipošto nije površinska Sahara.

Pa ipak, stanje stvari među nama vrlo je ozbiljno — toliko ozbiljno da bi bilo krajnje nerazborito zatvarati oči pred njim. Ispod lijepe kore kršćanskih formi i ispovijedanja vri i izbija nevjerovatna količina nekršćanskog i antikršćanskog razmišljanja. Ne znamo točno kolika, ali znamo da je strahovito velika. Tu i tamo dogode se erupcije koje nas trgnu kao od udara. U posljednje vrijeme te su epidemije ponekad dolazile u skupinama i s gotovo vulkanskim nasiljem; a utjecaj na nas bio je kao kad kovač s obje ruke udari po nakovnju. Šokirani smo — šokirani masom destruktivnog materijala koji izbija s najneočekivanijih strana; s propovjedaonica poznatih po pravovjerju; iz sjemeništa koja bi trebala biti vezana za staro Evanđelje čvršće nego sa sedam svježih vitica koje ni Samson ne bi mogao raskinuti; od udruga, prezbiterija i konferencija gdje sijede glave strpljivo slušaju napade na Bibliju, što bi prije koju godinu izazvalo buru čuđenja i prosvjeda.

Evo, nova odstupanja od prije nekoliko godina proširila su se u „novo kršćanstvo” više kritike — destruktivne kritike Biblije. Pod okriljem kršćanskog imena ovaj nepoželjni imigrant došao je do visokog položaja među nama. Njegova sjena prekriva i hladi velike denominacije, velike medije i velike obrazovne institucije. Mnogima je Stari zavjet nestao, a Novi zavjet je ili nestao ili odlazi. Nemali broj njih poriče ili dovodi u pitanje temeljne kršćanske doktrine — Isusovo mesijanstvo, njegovo čudesno rođenje i utjelovljenje, njegova čuda, njegovo pomirenje, njegovo uskrsnuće i uzašašće, pa čak i njegovu pouzdanost kao vjerskog učitelja. Mnogi čiji je položaj u službi još uvijek neosporen dovode u pitanje sve te doktrine; i mnogo ih više očito pipa svoj put do istih dubina u različitim fazama propadanja. Ti ljudi, čak i oni najradikalniji od njih, neometano propovijedaju svoja stajališta u našim crkvama i tiskovinama. Oni zauzimaju katedre na našim fakultetima i sjemeništima. Otpadništvo je toliko veliko da se ne pokušava nikakva crkvena stega. Uzalud se apeliralo na sudove, građanske i crkvene, da spriječe izopačenje zakladnih fondova branjenih zakletvama i uvjerenjima snažnim onoliko koliko ih ljudska domišljatost može učiniti.

Usprkos čvrstim vjerovanjima i utabanim stazama, racionalizam je prisvojio mnoge strateške položaje na visokim funkcijama. Vodeći fakulteti Nove Engleske pozivaju na svoje katedre i propovjedaonice najradikalnije unitariste, univerzaliste i racionaliste; i, kao da domaća ponuda nije dovoljno velika, trude se oko uvoza. Čitavim udrugama, prezbiterijima i konferencijama dominiraju pogledi na Bibliju koji prkose svim protestantskim vjeroispovijestima i koji bi prije nekoliko godina bili dočekani olujama prosvjeda i ekskomunikacije.

S obzirom na ovu opću situaciju, prijatelji stare Biblije prirodno gledaju zabrinutim očima kamo idu njihova misionarska društva. Što pronalaze? Govorit ću samo za kongregacionaliste. Druge protestantske denominacije moraju govoriti same za sebe. Upravo sada mogle bi otkriti da im je mnogo bolje nego njihovim susjedima; ali će barem otkriti da im prijete slični uvjeti. Trebali bismo poslužiti barem kao upozorenje.

POGLED KONGREGACIONALISTA

Što nalaze kongregacionalisti? Otkrivaju da zastupnik „više kritike” sada sjedi u upravnom odboru i preplavljuje izbornu tijelo svakog od njihova tri misionarska društva. Tko to vidi, vidi razloga za veliku strepnju. Sva su ta društva na rubu — podložna tome da ih pritisak s leđa u svakom trenutku gurne preko ruba.

Zar nema razloga za nelagodu? Nemaju li evandeoske crkve razloga bojati se da se među radnicima poslanim na misionarska polja u domovini provodi jednako malo diskriminacije kao što postoji među ljudima koji ih šalju? Nije li sigurno da će ljudi koji misle da su zastupnici više kritike ekstremnog tipa prikladne osobe za prvenstva, ravnateljstva i predsjedništva misionarskih društava, smatrati da su oni prikladni i za misionarski rad na terenu? Naše su sumnje goleme. Naši su strahovi u borbi jači od naših nada. Voljni smo i čak željni pridonijeti slanju starog Evanđelja na sva područja, vjerujući da je to Božja sila za spasenje; ali nismo voljni učiniti toliko za neko drugo evanđelje. To nam je zabranjeno. Stoga se osjećamo obveznima upitati naša dva matična misionarska društva: „Što radite s našim prilozima? Kakve ljude šaljete na misijska polja u naše ime? Recite nam. Sve više se čini da morate poslati ljude koje je protiv naše savjesti slati i podržavati, je li tako?”

Ponovno, naša tri misionarska društva toliko su povezana s četvrtim da je svako pokroviteljstvo dano jednome mjerljivo dano svima. Skupno se javljaju za pokroviteljstvo, upućuju zajednički apel, imaju zajedničku publikaciju, dijele između sebe određene

zajedničke troškove i primitke, te planiraju zajedničku obljetnicu. Ne možemo blagosloviti jedno, a da ne blagoslovimo sve; ne možemo pomoći Američkom odboru povjerenika za strane misije bez pomoći Kongregacijskoj nedjeljnoj školi i Izdavačkom društvu.

Pa ipak, ovo potonje društvo, djelujući u ime svih naših crkava i na trošak svih njih, bavi se izdavanjem knjiga i tjednika nedjeljne škole, notorno i grubo u interesu više kritike — novina vjerojatno kupljenih i potpomognutih, barem djelomično, denominacijskim fondovima i polaganjem prava na denominacijski autoritet. Štoviše, ovo je društvo upravo stupilo u priznati savez s dobro poznatim organom više kritike; naime, „Američkim institutom svete književnosti”, u svrhu zaokupljanja interesa naših učitelja nedjeljne škole.

Takvo je društvo koje se sve naše crkve sada potiče da liberalno podupiru — potaknuto zajedničkim glasom svih naših denominacijskih društava, kako je izraženo u bezbrojnim okružnicama, u planu za postojanje posebne agencije za svako društvo u svakoj crkvi, i u stvarnom imenovanju terenskog tajnika koji će cijelo svoje vrijeme posvetiti radu na povećanju doprinosa svih crkava svim društvima — ne izuzimajući najnepovoljnije. Je li ovo podnošljivo? Ne vide li druga misionarska društva da je njihov rad u sprezi s takvim društvom, pa čak i pomaganje u pozlaćivanju i izvlačenju njegovih posebnih kola, sposobno narušiti povjerenje u njih same? Ne bi li se sve evanđeoske crkve osjećale prevarenima da su svjesne kako se njihovi prilozima tako koriste?

Ali nisu svjesne. Iz nekog razloga pastiri nisu progovorili, ili su rekli pogrešnu stvar. Čak ni stražari koji su jasno vidjeli neprijatelja kako silovito ulazi na vrata, i koji su žalili zbog te činjenice, nisu vidjeli slobodan put kako bi stavili trubu u usta. Divna tišina! I tako crkve ne znaju da su Filistejci na njima. Nisu li sumnje (ili više njih) opravdane pod takvim okolnostima? Ako se nešto ne poduzme, u dogledno vrijeme cijeli će naš grad biti zauzet, cijelo će naše tijelo prožeti nevjera, na štetu, uglavnom, vjernika. Jesu li vjernici spremni na to?

„RACIONALISTIČKA SJEMENIŠTA”

Još jedna činjenica daje nam još dublju zabrinutost — daje veliku težinu i gnjev našim drugim izvorima tjeskobe. Kad bi sve naše obrazovne ustanove bile u rukama vjerujućih i vjernih ljudi, nazadna misionarska društva ne bi toliko značila. Uskoro bi se morala vratiti na pravi put ili nestati. Ali, kako stvari sada stoje, prijeti opasnost da će situacija postati još gora uz beskonačna pojačanja iz pozadine. Sva vodeća učilišta na Istoku i sva naša kongregacijska sjemeništa, kako na Istoku tako i na Zapadu, aktivno su simpatizeri načela i metoda više kritike — kao što pokazuje ili položaj onih koji ih kontroliraju, ili publikacije

njihovih profesora, ili izvještaji njihovih studenata, ili radikalni kritičari pozvani na njihove katedre i odlikovani njihovim počastima.

Ovo je stanje stvari koje zapravo postoji među kongregacionalistima i prijeti svim našim protestantskim denominacijama. To je vrlo ozbiljno stanje — toliko ozbiljno da čovjeku gotovo oduzima dah kad ga shvati; ostavljajući samo dovoljno daha da uzvikne: „Kad su temelji uništeni, što mogu učiniti pravednici!”

Naravno, od racionalističkih sjemeništa mora se očekivati da proizvode, uglavnom, racionaliste. Ovdje i tamo netko će se, osnažen zdravim obraćenjem i zdravim kućnim odgojem, oduprijeti utjecajima sjemeništa; ali takvih će slučajeva biti malo. Praktično, cjelokupni rezultat naših bogoslovija trenutno su zagovornici više kritike. Što će biti s njima? Nekako ih cijela crkvena javnost apsorbira. Neki, milošću popustljivih vijeća, postaju pastori samostalnih crkava. Ostatak šalju naša misionarska društva. Kako može biti drugačije? Iz kojih drugih izvora, osim iz sjemeništa, ova društva mogu crpiti svoje novake? Moraju prihvatiti zagovornike više kritike ili nikoga. Kako sada stvari stoje, moraju to učiniti ili prestati s radom. Ali nisu se ugasili. Oni su još uvijek zauzeti slanjem apela i misionara — šaljući ih na račun svih kongregacijskih crkava, od kojih gotovo sve u starijim državama imaju evanđeosku vjeru i povijest. Jesmo li zadovoljni ovime? Trebamo li biti?

NOVI MISIONARI NEVJERNICI

Upravo sada, na svim misijskim poljima, ima mnogo ljudi za koje se ne može napraviti iznimka — ljudi koji su ranije i bolje obučeni. Ali njih je svake godine sve manje, a njihova se mjesta popunjavaju onima koji su im suprotnost. Ako se sadašnje stanje naših sjemeništa nastavi, a naša misionarska društva nastave raditi kao što sada rade, što će drugo osim zagovornika više kritike, sa svojom „izrovanom” Biblijom, zauzeti polje u zemlji i inozemstvu? Može li se od evanđeoskih crkava razumno tražiti da svojim doprinosom pomognu takvom rezultatu? Od njih se traži da počine samoubojstvo.

Jesmo li pozvani imati na umu da svi oblici više kritike kojima se sjemeništa bave podučavanjem, a misionarska društva bave distribucijom, nisu jednako grubi? Imamo to na umu. Sjećamo se da neki zagovornici više kritike stoje na rubu provalije; da se drugi drže za njezine neravne strane u različitim fazama spuštanja, i da mnogi leže na nazubljenim stijenkama na dnu, svi razbijeni u komade. Ne — još nisu svi razbijeni u komadiće; ali svi su u neposrednoj opasnosti da to postanu. Jer, svi oni odbijaju tretirati Stari zavjet onako kako ga je Krist tretirao, i, u tretiranju oba zavjeta, svi odobravaju i djeluju prema

onim općim načelima i metodama biblijske kritike čiji je logički i povijesni završetak Biblija bez nadnaravnosti i bez autoriteta.

„TEMELJITI NEVJERNICI”

I, nekako, najekstremniji od tih kritičara uspijevaju obavljati svoj posao pod okriljem starih vjerovanja, i dok nose halje kršćanskih profesora i svećenika. Ne vidimo kako mogu spojiti ovo i ono. Nama se taj čovjek čini kao pravi nevjernik. On nasamo govori kao nevjernik; piše kao nevjernik; on radi posao nevjernika; a nevjernici se raduju poslu koji on obavlja i zovu ga bratom. Ali on poriče srodstvo. Za sebe kaže da je kršćanin i da radi kršćanski posao. Ne pristaje li na kršćansku vjeru, nema li visoku kršćansku dužnost, ne prima li kršćansku plaću, ne hvali li ponekad kršćansku Bibliju do neba? Iako odbacuje sve temeljne kršćanske doktrine i trga Bibliju na paramparčad, na sve strane govori da je najbolji kršćanin. Izgleda nam kao da je crno zapravo bijelo; da je laž istina, da je grijeh svetost, da je nevjera kršćanstvo. Drhtimo i za rječnik kao i za Bibliju. Zar riječi više nemaju značenje na koje se može osloniti? Jesmo li svi na moru u upotrebi engleskog jezika? Sin Čovječji bio je izdan poljupcem — možda će našem prijatelju-neprijatelju biti teško što ga podsjećamo na tu davnu tragediju. U ratu se vojnik koji, zapovijedajući tvrđavom za svog kralja, radi na probijanju zidova i rušenju vrata u prisutnosti neprijatelja, ne naziva lojalnim podanikom iako nastavlja vijoriti kraljevu zastavu i nositi njegovu uniformu i jesti njegov kruh.

NEMA „TRUBE” U KRŠĆANSTVU

S obzirom na gore navedene činjenice, nisu li prijatelji stare Biblije opravdani u ozbiljnim sumnjama, čak i tjeskobama, u pogledu budućnosti svojih misija i crkava? Ali te bi se strepnje mogle pojačati kada smatraju da crkve općenito još uvijek nisu u potpunosti svjesne svoje opasnosti. Pojedini laici, tu i tamo, upoznali su i osjetili opasnost; ali crkve, kao takve, nisu budne. Nikakva se truba nije oglasila — barem nijedna na koju su navikli. Ne da im se čitati kontroverznu teologiju, prepunu tehnikacija, suptilnosti i mrtvih jezika. Na neki prigušen način oni mogu znati da je Biblija pod vatrom; i oni doživljavaju ono snižavanje duhovnog tona i aktivnosti koje prirodno dolazi od života u atmosferi uvelike nabijenoj nečistoćama sumnje i prigovaranja, ali ne shvaćaju do koje su mjere propovjednici i institucije otpali od Otaca i Mayflowera. Oni se još uvijek oslanjaju na potvrde o članstvu u crkvi, o školovanju u sjemeništu, licencama i ispitima te odobrenjima vijeća i udruga, kako bi zaštitili svoje učenike od temeljnih zabluda. Nekad su to bile pouzdane zaštite. One više nisu takve. Ali laici nisu svjesni te činjenice; ne razumiju da sada,

barem u Novoj Engleskoj, postoji malo ili ništa što bi spriječilo zablude najradikalnije vrste da se pojave za njihovim propovjedaonicama. Vrata su širom otvorena — širom otvorena.

ILUSTRACIJA LICEMJERJA

Ulazi muškarac. Tko je on? Moguće, zagovornik više kritike najgrublje vrste. On uopće nema Stari zavjet. Što se tiče Novog zavjeta, malo mu je toga ostalo — nema utjelovljenja; nema čuda; nema uskrsnuća; nema uzašašća; nema iskupljenja; nikakav nepogrešivi učitelj — ništa osim jadne vrste Buddhe opterećenog bogohulnim pretenzijama i koji pomalo govori o Propovijedi na gori. Kad bi ga njegovi župljani mogli čuti kako govori nasamo, ili u ministrantskim krugovima više ili manje suosjećajno, bili bi zapanjeni i užasnuti. Rekli bi: „Ovaj čovjek je nevjernik — jednako kao i Tom Paine.” I rekli bi istinu. Nevjernik je ono što zapravo jest. Ali nije ono što on izgleda svojim slušateljima. Isprva im se pojavljuje kao pobožni kršćanin. Dolazi im u ime Krista i njegova kršćanstva. Maršira pod kršćanskom zastavom i nosi kršćansku uniformu. On nosi svećeničku odjeću i manire, stoji na onome što je dugo bila ortodoksna propovjedaonica, ima ortodoksn izgled, tonove i riječi u propovijedanju i molitvi, zapravo se pridružio njihovoj lokalnoj crkvi s njezinim puritanskim vjerovanjem. Zar s njim nije sve u redu? Budući da su žrtve privida, njegovi će slušatelji vjerojatno reći „Da”; vjerojatno će prihvatiti čovjeka onakvim kakvim se čini — učitelj koji dolazi od Boga, anđeo svjetla. Imat će otvorene uši za ono što će anđeo imati reći.

Što će reći? Narod očekuje da zmije sikću, psi da laju, lavovi da riču i nevjernici da se oglašavaju trubom. Ovaj nevjernik neće učiniti ništa slično. Isprva od njega neće doći ništa zapanjujuće niti uznemirujuće. Naučen je boljem. Njegovi učitelji pokazali su mu primjerom, ako ne propisom, bolji put. To je razborit put, oprezan put, način postupne pripreme i obrazovanja. Uvest će novotarije. Preporučit će novu knjigu. U dogledno vrijeme on će priznati da ne misli tako visoko kao neki o vjerovanjima, dogmama i suđenjima za herezu. Tako on napreduje laganim fazama od oklijevanja do insinuacija, od insinuacija do čistih sumnji, od sumnji do poricanja — na kraju popusti pred cijelim problemom. Pripremio je svoj put kao što su njegovi učitelji pripremali svoj. Neko je vrijeme hodao u baršunastim papučama; neko je vrijeme pazio da ne gazi stare i reumatične nožne prste. Do kraja se nastavlja predstavljati kao prava ovca čije je runo najfinije i najteže; kao odani prijatelj te Biblije čiji integritet i autoritet pokušava uništiti. Treba li se čuditi što on postiže određeni uspjeh; možda iskri vi većinu svoje crkve u racionalizam — sve osim nemogućih izabranika?

Pogledajte crkvu lišenu svih zaštitnih mjera, a zatim izloženu oštroj praksi navodnog prijatelja! Nije ni čudo ako postane lak plijen. Cezar, bez svog štita, oklopa i pancira, lako pada kada prijatelj Brut udari.

Činjenica je da bi nedoumice i tjeskobe opravdane sadašnjim stanjem naših koledža i sjemeništa i denominacijskih društava, koliko god te tjeskobe bile velike, trebale biti još veće kada uzmemo u obzir da naše crkve općenito nisu svjesne razmjera otpadništva službenika, izgubile su drevnu zaštitu od toga, i sada su napadnute iznutra od strane neprijatelja koji se kunu u sve evanđeliste da su im najbolji prijatelji.

„DIVOVSKA SABLAST”

Takvo je stanje stvari u izornoj jedinici naših kongregacijskih misijskih društava. To je barem stanje koje prijeti svim protestantskim denominacijama. Jedan dio ljudi izgubio je svaku vjeru u Bibliju kao nadnaravnu knjigu; i oni su velikim dijelom vođe naroda. Drugi dio nije siguran u što vjerovati. A još jedan dio koji vjeruje čvrsto kao i uvijek ima, u najmanju ruku, velike nedoumice o tome što njihova društva zapravo rade; šalju li oni neko drugo evanđelje, i to na trošak evanđeoskih crkava. Svi dijelovi odišu nezdravom atmosferom, maglovitom od sumnji i prigovora i rizičnih

nagađanja. Nije li to dovoljan razlog za gotovo svaki pad u misionarskim doprinosima i propovjedničkoj opskrbi?

Pa ipak, upravitelji naših misionarskih društava u potpunosti ignoriraju tjeskobnu situaciju. Izražavaju iznenađenje što su njihove operacije tako slabo podržane. Što se događa s crkvama! Zašto daju poteziće umjesto rijeke! Niti jedna čujna riječ ne dolazi od vlasti da pokaže da razumiju situaciju. Niti u njihovim službenim tijelima, niti u službenim izvješćima i apelima na obljetnicama nema se što drugo pokazati osim da je pred njima javnost od prije pedeset godina. Oni čak nigdje u svojim poljima ne prepoznaju prisutnost nečega kao što je viša kritika. Je li moguće da su im oči zadržane tako da ne vide divovsku SABLAST kako vreba kroz protestantski svijet i razbija same temelje kršćanskih misija? Nije moguće. Svjesni su „kuge koja hoda u tami i propasti koja hara u podne”; ali, iz nekog razloga, oni misle da je najbolje, u cjelini, ne pokazivati svoje znanje. Možda su u pravu. Ali kad bi svi prijatelji Biblije učinili isto — zanemarili dati kugi njezino pravo ime, upozoriti javnost na nju i poduzeti mjere za karantenu i suzbijanje — zdrav bi razum bio gnjevan, Istina i Krist izdani, a cijela zemlja postala kosturnica. Što neka ne dopusti Bog i njegovi!

„GOSPODINU BOGU SVOM KLANJAJ SE I NJEMU JEDINO SLUŽI”

— LUKA 4:8 — 18. PROSINCA —

OVO je ključni tekst lekcije za ponavljanje s namjerom da osvježi naše umove u pogledu Gospodinovog postupanja s Izraelom, kako je prikazano u svim lekcijama ovog tromjesečja. Postavlja se pred kraj triju mjeseci, kako bi posljednja nedjelja razdoblja, koja je Božić, imala prikladniju temu.

Preporučujemo opće ponovno ispitivanje lekcija tromjesečja kao dobro sredstvo za osvježenje uma i srca. Drugi vide u Gospodinovim posebnim odnosima s Izraelom njegov opći nadzor nad narodima svijeta i opću odgovornost svih naroda, sličnu onoj Židova; ali u svim ovim stvarima vidimo sasvim obrnutu lekciju, naime, da su Jakovljeva djeca, nazvana Izrael, nakon podjele na dva kraljevstva poznata kao Efrajim i Juda, bili Božji posebno zavjetni narod, i s njima se postupalo na drugačiji način nego s drugim narodima. Riječ Gospodnja o ovoj temi je vrlo izričita. Preko Proroka on izjavljuje: „Samo vas poznah između svih plemena zemaljskih.” (Amos 3:2) Samo je ovaj narod imao poseban božanski nadzor nad svojim poslovima i obećanjima i uputama, preko Proroka, Zakona, itd. Poganski narodi, kako objašnjava Apostol, bili su „došljaci, stranci i otuđeni od zajednice Izraela” — „bez Boga, bez nade u svijetu.” — Efež. 2:12.

Istina, Gospodin je na opći način prema svim nacijama provodio zakon uzroka i posljedice koji još uvijek vidimo na djelu u svakom dijelu svijeta, i nadzirao je poslove drugih nacija do te mjere da im nije dopuštao miješati se u opće nacerte njegova plana i njegovih vremena i razdoblja. Na primjer, vidimo da je u prikladnom trenutku za Izlazak Bog posebno uzdigao faraona na prijestolje Egipta jer je on bio posebno tvrdoglav čovjek, koji će se oduprijeti izlasku tog naroda i tako sručiti na naciju deset pošasti koje su dobro zaslužili i što bi bilo predlika za određene pošasti na kraju ovog doba protiv antitipa faraona, naime, Sotone, koji će na kraju biti svladan, a svi ljudi koji žele biti Božji narod bit će izbavljeni iz njegovog jarma ropstva.

Slično tome, u vrijeme uklanjanja predodžbene dijademe iz Izraela, Božja je providnost pogodovala uzdizanju Nabukodonozora kao svjetskog cara, poglavara, prvog u nizu univerzalnih carstava čije bi ujedinjene vladavine nagovijestile „vremena pogana”, čiji su početak i svršetak vremena jasno označeni. Očito je da je božanska moć povezana s početkom ovih vremena pogana i da će imati još više veze s njihovim završetkom, u koje će vrijeme Emanuel preuzeti vladavinu, a rezultat je razbijanje naroda na komade željeznim štapom njegove vlasti. — Otkr. 2:27.

Zanimljivo je primijetiti da, iako viši kritičari današnjice zauzimaju upravo iste temelje kao i otvoreni nevjernici prije jednog stoljeća, što se tiče pokušaja diskreditacije Biblije, ipak su bili primorani promijeniti i dopuniti te argumente kako bi odgovarali novim uvjetima. Moderna iskapanja u Babilonu i Egiptu iznijela su na vidjelo mnoge zanimljive stvari koje sve teže potkrjepljuju biblijske zapise koje je nevjera od prije jednog stoljeća smatrala neautentičnima i potpuno pogrešnima. Ali dok su prisiljeni priznati da na općeniti način potvrđuju Sveto pismo, ovi moderni nevjernici ovim starim zapisima pokušavaju dokazati da je biblijska kronologija u potpunosti kriva. Oni pokušavaju razvući povijest kako bi dokazali da su neki zapisi napisani prije datuma koji Sveto pismo pripisuje Adamu. Njihova razmišljanja su varljiva, lažna, ali su ipak obmanjujuća za neke koji ne razabiru da se ova učena gospoda jako trude da ti drevni zapisi budu u suprotnosti sa Svetim pismom.

Postoji i varljiva vjerodostojnost u njihovom razmišljanju: oni pokušavaju prebrojati mnoge kraljeve, pripisujući svakome svoje razdoblje, a zbroj tih vladavina doista bi se protezao daleko u prošlost; ali zar ne vidimo da oni očito i svojevrijedno ne znaju za činjenicu da su vjerojatno mnogi od tih „kraljeva” bili samo podkraljevi i prinčevi, baš kao što danas imamo ilustraciju u Njemačkoj: carevi su jedna linija monarha u Njemačkoj dok kraljevi raznih država Njemačke imaju toliko drugih linija podrijetla. Nanizati ih sve zajedno i tretirati ih kao jednu dinastiju značilo bi zbunjenost, sljepoću za istinu; to bi impliciralo učetverostručenje duljine njemačke povijesti. Možemo biti sigurni da će u dogledno vrijeme, kada sve činjenice budu otvorene, biblijski zapis biti potkrijepljen, kao što je bio potkrijepljen u svakom natjecanju u prošlosti. Malo povijesti nekih od spomenutih nalaza ovdje možda neće biti naodmet. Citiramo: —

USPJEŠNO ISTRAŽIVANJE U STARIM ZEMLJAMA

„Mnoga otkrića u hramovima Egipta i ruševinama Asirije, zakopani prije dvije tisuće i petsto godina, bacaju veliko svjetlo na Sveto pismo Starog zavjeta. U Karnaku, blizu Tebe u Egiptu, otkrivena je veličanstvena građevina koju je podigao sam Šišak, kralj Egipta, koji je osvojio Roboama (1. Kraljevima 14:25-28; 2. Ljet. 12:1-12), u svrhu obilježavanja njegovih pobjeda; na zidovima je isklesan divovski lik velikog osvajača, koji stoji uzdignut među trideset osam kraljeva i vladara koje je pokorio. Među tim zarobljenicima stoji židovski lik, prepoznatljiv po svojoj bradi, s užetom oko vrata kao znak da je pobijeden. Egipatski kralj je predstavljen kako udara Hebreje kolosalnom batinom. Na skulpturama se pojavljuje ime Juda.

„Moapski kamen, otkriven 1868. u Dibonu, istočno od Jordana, a sada u Louvreu u Parizu, sadrži natpis Meše, kralja Moaba, koji bilježi događaje za vladavine Omrija i Ahaba, i čita se gotovo kao poglavlje iz 2. Kraljevima. Crni obelisk koji je g. Layard otkrio u Ninivi opisuje pohode Šalmanasarove i spominje Jehua i njegov danak Asiriji. Kraljevske ploče iz kamenih knjižnica Ninive spominju Uziju, Pekaha i Hošeu. Na jednoj ploči iz svoje palače Sargon pripovijeda o zauzimanju Samarije. Taylorov cilindar, pronađen u Ninivi 1830., a sada u Britanskom muzeju, opisuje Senakeribovo osvajanje Judeje u vrijeme Ezekije. Kamene zapise asirske povijesti, nazvani 'Eponimski kanon', koje je 1862. godine u Ninivi otkrio Sir Henry Rawlinson, pomažu nam da steknemo točnije znanje o datumima ovog razdoblja.”

Naš ključni tekst, koji predstavlja naslov ovog članka, sadrži vrijednu misao za svaku priliku, ali onu koja je posebno prikladna za ovaj pregled. Gledajući povijest Božjeg zemaljskog naroda, Izraela po tijelu, lako možemo vidjeti da su sve njihove poteškoće i neuspjesi da postignu blagoslove koji su bili pred njima, bili usko povezani sa zanemarivanjem istine izložene u našem Ključnom tekstu. Nisu se dovoljno posvetili Gospodinu Bogu u svojim srcima i dopustili da on bude jedini strah i jedina strava — strah da ga ne zadovolje, strava da dođu pod njegov ukor. Naprotiv, bili su skloni zaboraviti Gospodina i sve blagoslove i milosti koje su primili od njega i obaveze koje su imali prema njemu.

Zaboravili su, također, da je dio Saveza koji je sklopljen između Gospodina i njih bio da ako ga kao narod poštuju i služe mu, on će ih blagosloviti i iskazivati im čast, ali ako ga kao narod odbace ili zanemare, morali su imati posebne discipline i korekcije. Njihovo zanemarivanje Gospodina, njihovo traženje bez Gospodina da se uspostave i da dobiju pomoć i suradnju, i da usvoje manire, običaje, itd., stranih naroda, sve je to bilo dio njihovog neuspjeha da ispravno obožavaju Gospodina i služe samo njemu. Kako je velika bila njihova pogreška! Pa ipak, moramo zapamtiti da ostatak nije napravio ovu pogrešku, iako ih je bilo malo. Ovaj ostatak je već primio blagoslov u sadašnjem životu i imat će još veći udio u Božjoj naklonosti u nadolazećem dobu.

Slično je nominalni duhovni Izrael zanemario savjet ovog ključnog teksta, i, umjesto da ima Gospodina na prvom mjestu, bio je sklon zaboraviti Gospodina i povezati se sa svijetom, tražiti svjetovnu naklonost i suradnju. Strah od nezadovoljstva svijeta uvelike je kontrolirao crkvenost; želja za naklonošću i odobravanjem svijeta očito je bila važnija u umu crkvenosti od Gospodinove naklonosti i straha od gubitka njegove naklonosti.

Kao rezultat toga danas vidimo svjetovne običaje u takozvanoj Kristovoj Crkvi, i primjećujemo da su ti

svjetovni običaji uvukli u nominalnu Crkvu, kao što im je i bila namjera, velik broj svijeta, neopravdanog, neposvećenog, „kukolja”, i da ovi sada prilično nadvladavaju malobrojne koji su odani Gospodinu i duhu njegove istine. Ipak, postoji danas, i postojalo je kroz cijelo evanđeosko doba, „malo stado”, „ostatak”, koji je doista vjerovao Gospodinu, i koji je doista posvetio Gospodina Boga u svojim srcima i učinio samo

njega svojim strahom i od njega samoga strahuju — strahuju da ga ne zadovolje, strahuju da ne izgube svjetlo njegove dobrote, njegove naklonosti. Vjerujemo, dragi prijatelji, da je većina onih koji čitaju ove riječi iz ove druge klase. Ako je tako, sve stvari surađuju na dobro takvima, jer oni ljube Gospodina i pozvani su prema njegovoj namjeri, i nastoje učiniti svoj poziv i izbor sigurnim trčanjem kako bi dobili nagradu.

„KNEZ MIRA”

– IZAJIJA 9:1-7 — 25. PROSINCA –

Ključni tekst: „Ime će mu biti Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječni, Knez mira.” — RV

IAKO Božić nije prava godišnjica rođenja našega Gospodina, nego točnije dan navještenja ili datum njegova ljudskog začeca (Luka 1:28), ipak, budući da slavlje rođenja našega Gospodina nije stvar božanskog imenovanja ili zabrane, već samo odavanje poštovanja prema njemu, nije potrebno da se posebno sporimo oko datuma. Možemo se isto tako pridružiti civiliziranom svijetu u slavlju velikog događaja na dan koji većina slavi — „Božić.” Pouka za ovu priliku vrlo je sretan izbor, dobro pristaje nizu lekcija koje slijede.

Prvi redak, puno bolje preveden u Revidiranoj verziji, glasi ovako: „Ali neće biti tmurnosti u njoj koja je bila u tjeskobi. U prijašnje vrijeme on je prezirao Zebulunovu zemlju i Naftalijevu zemlju, ali u posljednje vrijeme učinio ju je slavnom, preko mora, s onu stranu Jordana, Galileju naroda.” Prorok je napisao ove riječi vjerojatno nedugo nakon što je desetoplemensko kraljevstvo poznato kao Efrajim otišlo u ropstvo u Asiriju. Zebulun i Naftali bila su imena glavnih krajeva Efrajimovih; a Izaija, proročanski gledajući iz tih opustjelih zemalja svoga vremena, pod vodstvom Duha Svetoga, ističe da u posljednje vrijeme upravo u te zemlje dolazi veliki blagoslov.

Prošla su stoljeća nakon Izaijina proročanstva dok se naš dragi Otkupitelj nije pojavio među ljudima i proveo većinu svog vremena, učinio većinu svojih moćnih djela i izveo većinu svojih moćnih čuda u ovim zemljama Zebuluna i Naftalija, zvanim Galileja, koja je u Izaijino vrijeme bila ogoljena od svog židovskog stanovništva i bila naseljena nežidovskim emigrantima, „Galileja pogana.” Kasnije su se ovi pogani okupili još više u blizini grada Samarije, i postali su poznati kao Samarićanci, i, primijetivši nade Izraelaca, bili su skloni tražiti određeni udio u blagoslovima koji su pripadali narodu u čije su zemlje bili uvedeni. Židovi su ih se, međutim, odrekli kao da su još uvijek pogani, i nisu htjeli imati posla sa Samarijancima, kao što je apostol istaknuo.

Sam naš Gospodin uputio je apostole da ne idu putem pogana niti u bilo koji samaritanski grad da ga navijeste, izjavljujući da on nije poslan nikome osim

izgubljenim ovcama doma Izraelova. Ponovno je izjavio jednoj od tih Samarijanki: „Vi se klanjate onome što ne poznajete; mi [Židovi] znamo čemu se klanjamo: jer spasenje dolazi od Židova.” (Ivan 4:22.) Izvan samaritanskih područja cijela Galileja ponovno je bila naseljena Židovima, iako su općenito predstavljali manje plemenitu klasu, tako da su radije kao znak nepoštovanja naš Gospodin i apostoli nazvani Galilejcima. Nazaret u Galileji — koji je bio dom našeg Gospodina u njegovoj mladosti — bio je necijenjen grad, kao u izrazu: „Može li išta dobro izaći iz Nazareta?” Naš je Gospodin doista rođen u Betlehemu, časnijem gradu. Pod božanskom providnošću odveden je u Nazaret, s namjerom da se njemu i njegovoj stvari prida određena količina odbojnosti. Tako često Gospodin dopušta da se uz istinu veže neki neugodan utjecaj, s namjerom da nitko ne može primiti njegovu poruku osim iz ljubavi prema istini — da nitko ne bude pod utjecajem da je primi iz bilo kojeg zemaljskog obzira.

SVJETLO ZASJALO U MRAČNOJ DOLINI

Drugi redak lekcije dobro je pristajao Galileji: „Narod koji je hodio u tami vidje svjetlost veliku.” Kao što je naš Gospodin izjavio: „Svjetlo je svijetlilo u tami i tama ga nije obuzela.” On bijaše svjetlo svijeta i bijaše u svijetu i svijet ga ne upozna. Ali postoji viši, dublji i širi smisao u kojem ove riječi treba razumjeti — one se odnose na sve narode koji su bili pomilovani otvaranjem očiju svog razumijevanja tijekom ovog evanđeoskog doba.

Narod Galileje u vremenu osobne službe našeg Gospodina, i drugi dijelovi zemlje od tada sa sličnom skromnom klasom ljudi, imali su više ili manje među sobom predstavnike pravog svjetla, i u svakom slučaju svjetlo je zasjalo u tami i tama to nije shvatila, kao što je naš Gospodin objavio da je slučaj. Samo nekolicina razumije ovaj sjaj sada jer, kao što je apostol izjavio, „bog ovoga svijeta zaslijepio je umove onih koji ne vjeruju” — oči njihova razumijevanja toliko su zamračene lažnim doktrinama, nerazumijevanjem i praznovjerjem da ne mogu vidjeti one veličanstvene

stvari koje se sada mogu vidjeti samo okom vjere, kada su oči njihova razumijevanja otvorene.

Da proročanstvo nije bilo ograničeno na narod Galileje vidljivo je iz posljednje rečenice drugog retka: „Svjetlost je zasjala onima koji žive u zemlji sjene smrti.” Zemlja sjene smrti je cijeli svijet, jer sjena smrti je na cijelom svijetu još od prvog prijestupa u Edenu, otkad je prokletstvo ili smrtna osuda izrečena protiv naše rase. Kao što to prorok David opisuje, Gospodinov istinski narod je blagoslovljen čak i dok je u sadašnjoj dolini i pod sjenom smrti: on kaže: „Ako i hodam dolinom sjene smrti, neću se bojati zla jer si ti sa mnom.” Ovoj klasi koja hoda s Gospodinom, koja mu vjeruje, pravo svjetlo sada sja — ne kao slavno Sunce pravednosti, kako će zasjati uskoro kad se uspostavi Tisućljetno kraljevstvo, već samo kao mala svjetiljka: „Tvoja je Riječ svjetiljka nogama mojim, svjetlo stopama mojim.”

Ova svjetiljka ne svijetli za svijet, nego za one koji su Gospodinov poseban narod, kojima je darovano svjetlo njegove objave, svjetiljka prosvjetljenja. Svi oni koji tako hodaju ovom dolinom, pod vodstvom i brigom velikog Kapetana našeg spasenja, doista su vidjeli veliko svjetlo u njemu, vidjeli su svjetlo koje svijet ne vidi. Ali, hvala Bogu, vrijeme da svijet vidi veliko svjetlo uskoro dolazi, bliži se. Čim sadašnje djelo odabira Crkve, Nevjeste, članova tijela, bude potpuno, ovi — promijenjeni, proslavljeni — činit će veliko Sunce pravednosti koje će sjati nad svijetom, svjetlo božanske istine, poruku božanske ljubavi i milosrđa i pouku o pravednosti. Oni — Krist Glava i Crkva njegovo tijelo — bit će veliki Učitelj svijeta, koji će poučavati sve i dovesti sve one koji su voljni u puno zajedništvo i savršenstvo — uništavajući nevoljne i nedostojne u drugoj smrti.

BLIZU SPAŠAVANJA JAKOVA

Ali očito je prorokova vizija, dok je bacila pogled na propovijedanje našeg Gospodina i apostola u Galileji, i pogledala kroz evanđeosko doba i zamijetila kako ovo svjetlo svjetluca tu i tamo kao divna „svjetiljka”, ipak se nije zaustavila sve dok nije dosegla sam kraj ovog doba. Tamo u proročanskoj viziji Izaija kao da vidi kraj Jakovljeve nevolje — Izraelovo izbavljenje od sljepoće koja je bila nad njim, njihovo prihvaćanje Gospodina kao Mesije u vrijeme koje spominje drugi prorok, kada će Gospodin izliti na njih duh molitve i prošnje i kada bi trebali gledati u onoga koga su proboli i oplakivati ga — u vrijeme koje spominje apostol Pavao, kada uđe punina pogana (puni broj pogana da se upotpuni izabrani broj Crkve), božansko će milosrđe izaći iz Crkve da blagoslovi svijet i počivat će prije svega na Izraelu po tijelu: „Milosrđe će zadobiti tvojim milosrđem.” — Rim. 11:31.

Treći i četvrti redak naše lekcije, vjerujemo, blizu su ispunjenja. U Revidiranoj verziji stoji: „Umnožio si narod, umnožio si njegovu radost: oni se raduju pred tobom prema radosti u žetvi, i kao što se ljudi raduju kad dijele plijen. Jer jaram njegovog tereta i štapa s ramena njegova, štap tlačitelja njegova, ti si slomio kao u dan Midjana.” Izraelska nacija danas je znatno povećana, a sadašnja procjena je između deset i dvanaest milijuna. Njihova radost još nije ispunjena jer ovo veliko oslobođenje koje je ovdje spomenuto još nije postignuto. To se treba ostvariti u dan nevolje, nedugo nakon listopada 1914., vjerujemo. Referenca ovdje da je njihovo izbavljenje slično onome u danima Midjana označava da je, kao u danima Midjana, Gospodin posebno očitovao božansku moć kojom su Gideon i šačica s njim porazili ogromnu vojsku i izbavili Izrael od tlačitelja, tako da ovdje na kraju ovog doba proslavljeni Gospodin i njegova proslavljena Crkva, malo stado, antitip Gideona i njegove skupine, izbavit će Izrael sličnom moćnom manifestacijom božanske moći.

Ovo nadolazeće izbavljenje posebno se spominje u Zaharijinom proročanstvu, kako slijedi: — „Evo, dolazi dan Gospodnji i plijen tvoj podijelit će se usred tebe. Jer ću ja sabrati sve narode da se bore protiv Jeruzalema. I grad će biti osvojen i kuće opljačkane i žene silovane i polovica će grada otići u sužanjstvo, ali ostatak naroda neće biti istrijebljen iz grada. Tada će Gospod izaći i boriti se protiv tih naroda kako se on bori u dan ratni [drevno vrijeme kada je Gospodin činio čuda za izbavljenje Izraela kao kod Midjana]. I noge će mu u taj dan stajati na Maslinskoj gori.” 14:1-4.

Peti redak inteligentnije je preveden u Revidiranoj verziji ovako: „Jer sav oklop naoružanog čovjeka u metežu, i odjeća uvaljana u krv, bit će čak za spaljivanje, za gorivo ognju.” Čini se da će u to vrijeme doći kraj ratovanja, kao što je Sveto pismo objavilo. Vrijeme nevolje s kojim će biti uveden Milenij bit će sredstvo kojim će Gospodin svrgnuti sve sile zla, kao što je zapisano: „Učinit će da prestanu ratovi do nakraj zemlje.” Pod pravednom vladavinom koja će tada uslijediti ljudi se više neće učiti ratovati, nego će svoje mačeve prekovati u raonike i svoja koplja u srpove. U sadašnje vrijeme na djelu je obrnuto od svega ovoga, niti se možemo nadati promjeni kakvu Gospodinova Riječ ovdje i drugdje predviđa pomoću bilo koje druge sile osim one odozgo. Otuda naša molitva prema uputama našeg Gospodina i u skladu s našim nadama: „Dođi kraljevstvo tvoje i budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.”

VLADAVINA NA NJEGOVIH RAMENIMA

Kao što reci od tri do pet ukazuju na nadolazeće radosti i blagoslove i prestanak rata, redak šest ukazuje na to kako će se to postići. To pokazuje njegov uvod s

riječu „jer.” Ovaj je redak ključni tekst naše lekcije, njezino središte, središnja točka. Vraća se unazad na obećane blagoslove kako bi ukazao na to kako će oni biti uvedeni. (1) Dijete će se roditi — Sin će biti dan — dar od Boga. (2) Prelazeći preko njegove zemaljske službe i vjernosti, pri čemu je Gospodin Isus bio ispitan i dokazan dostojnim milosti koje su mu ovdje proročanski zajamčene kao pobjedniku, imamo izjavu da će vlast biti na njegovim ramenima. Ovo je staromodni figurativni način da se objavi da će vlast i čast biti položena na Gospodina Isusa. Ista se misao još uvijek provodi u vojskama svijeta, čiji generali na ramenima imaju epolette u kojima je naznačeno dostojanstvo njihova čina. Stoga je našem Gospodinu Isusu nebeski Otac stavio dostojanstvo i odgovornost da bude veliki Kralj koji će u dogledno vrijeme, kao Očev predstavnik, kao veliki proslavljeni Posrednik, vladati tisuću godina da obnovi red u svijetu, odbaci svaku nepokornost, uništi svakog neprijatelja pravednosti i istine i uzvisi svakoga tko je prijatelj ovih božanskih načela.

Vrijedno je napomenuti da je ovaj autoritet ili vladavina dodijeljena našem Gospodinu prije nego što on preuzme različite službe koje su kasnije dane: iznimno malo njih priznaje autoritet ovog velikog Zapovjednika našeg spasenja kojeg je Bog postavio. Samo ga relativno malo njih istinski prepoznaje i iskazuje mu poslušnost i ne odbija Onoga koji govori s neba. Ova nekolicina ima otvorene oči svoga razumijevanja i vidi ono što drugi ne vide, a uši njihova razumijevanja otvorene su da čuju i shvate ono što drugi ne shvaćaju. Za njih je Učitelj Očev predstavnik i sve u svemu čak i sada — čak i prije nego što je došlo vrijeme da preuzme svoju veliku moć i vladavinu, čak i prije nego što je uspostavio istinu i pravednost u svijetu. Okom vjere oni ga vide, prepoznaju, štiju, obožavaju, slušaju i slijede.

POZNAVANJE NJEGOVE SLAVE ŠIROM SVIJETA

Ali naša lekcija podrazumijeva puno više od takvog priznanja našega Gospodina Isusa od strane Crkve. Podrazumijeva svjetsko znanje, kao što je zapisano: „Pred njim će se prignuti svako koljeno i svaki jezik priznati, na slavu Boga Oca.” Vlast ili autoritet nisu uzalud položeni na njegova ramena, a činjenica da on nije koristio ovu vlast u sada već gotovo dvije tisuće godina trijumfa i uzdizanja na visinu samo je u skladu s biblijskom izjavom da Otac ima određeno vrijeme u kojem će Sin preuzeti svoju veliku moć i vladavinu, i u zajednici sa sobom Crkvu, malo stado, koje se sada prikuplja iz svijeta tijekom ovog evanđeoskog doba.

Vrijeme kada će Gospodin očitovati svijetu svoju vladavinu, svoju vlast, svoj autoritet, predstavljeno je u Danijelu 12:1,2, riječima „ustati.” „U to će vrijeme

Mihael [drugo ime za našeg slavnog Gospodina] ustati, i bit će vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako postoji nacija; i u to će vrijeme tvoj narod biti izbačen, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.” Naš Gospodin neće uzalud imati vlast. Kada bude imao autoritet, on će ga koristiti, a jedno od prvih djela, uvjereni smo, bit će suzbijanje zla — ne samo suzbijanje Sotone, kneza ovoga svijeta, koji sada radi u srcima djece neposluha, i koji će, uvjereni smo, biti vezan na početku te milenijske vladavine, nego osim toga i sva djela đavla, sve institucije zla, moralne, društvene, financijske, koje sada oštećuju svijet čovječanstva i surađuju u stvaranju uzdisaja i trudova cijelog stvorenja. Sve će to biti potisnuto čim dođe pravo vrijeme, a onaj na čija su ramena moć i autoritet stavljeni uzet će sebi svoju veliku moć i započet će svoju vladavinu. Više, možemo biti sigurni, nikakvo zlo neće biti dopušteno; proizvodnja alkoholnih pića više neće biti dopuštena, ovlaštena i licencirana, niti će njihova prodaja ili bilo koja druga štetna stvar biti dopuštena da nanese štetu u Božjem svetom Kraljevstvu. — Iza. 11:9.

Tada će, u to vrijeme, cijeli svijet početi prepoznavati velikog Kralja kojega će Bog tako postaviti na prijestolje svjetske vlasti da vlada njime, da mu naredi da ga pokori, da ga podigne iz grijeha i degradacije i ponovno ga dovede u sklad s Bogom kakav je bio prije ulaska grijeha.

„SAVJETNIK”, MOĆNI BOG, OTAC

Veliki Posrednik, Krist, „Prorok, Svećenik i Kralj”, Sudac, Sjeme Abrahamovo u kojem će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene, imat će različita imena; njegov lik i djelo bit će prepoznati s raznih stajališta. On će biti Divni po tome što će u sebi više nego drugi očitovati Očev karakter i priliku i narav; on će biti Savjetnik, Učitelj, Instruktor, Pomoćnik, Vodič, za cijeli svijet čovječanstva; on će biti Moćni Bog — onaj sa svom moći i ovlastima da se nosi s čovječanstvom kroz milenijsko doba.

Neće biti žalbe na njegove pravedne zakone, propise i odluke jer je Otac sav sud povjerio Sinu: cijela će stvar biti ostavljena u njegovim rukama. S druge strane, on će biti Vječni Otac; otkupivši život Adama i njegove rase žrtvom vlastitog ljudskog života, naš Gospodin, koji je dobio novi život u svom uskrsnuću, imat će na raspolaganju život koji je kupio žrtvujući svoj vlastiti u mjeri koja će biti dovoljna da opskrbi svakog člana Adamove rase. Svaki član naše rase, dok bude odgovarao na znanje koje će tada ispuniti cijelu zemlju, može primiti život sve više i više od proslavljenog Krista — vječni život, život koji je izgubljen u Adamovoj neposlušnosti i koji je otkupljen Kristovim žrtvovanjem samoga sebe.

Onaj od koga mora proizaći sav život svijeta prikladno je nazvan Ocem svijeta, budući da riječ otac

označava onoga koji daje život; a budući da ovaj Otac daje život vječni, krajnje je prikladno da ga se zove Otac vječnog života ili Vječni Otac. Knez mira je još jedan od njegovih naslova, ali ovaj mu očito neće biti prikladan sve dok, prema kraju milenijskog doba, ne postigne odbacivanje svega što je odvratno božanskoj pravednosti, potčinjavanje svega sebi — sve dok ne prestane koristiti željeznu palicu u razbijanju naroda u komadiće kao lončarsko posuđe. Tada će se vidjeti da je motiv izvan svih ovih aktivnosti protiv nepravednosti bio dovođenje vječne pravednosti, dovođenje vječnog mira, i vidjet će se da naslov dobro pristaje našem velikom Kralju, Knezu mira.

NEMA KRAJA PRAVEDNOJ VLADAVINI

Sedmi redak naše lekcije daje još jedno dragocjeno jamstvo, a to je da ovo kraljevstvo koje jednom postigne naš Gospodin nikada neće biti predano drugome, nikada neće prijeći u druge ruke. Njegovoj vladi i njegovu miru koji će uspostaviti neće biti kraja. Ne samo Izrael, već cijelo čovječanstvo je bilo svjedokom da su najbolji od kraljeva, kao i najgori od kraljeva, povremeno predavali svoje vlasti, i da bi najbolje od kraljeva mogli slijediti najgori. Kako je onda prikladna sugestija da kada kraljevstvo ovog velikog Kralja kraljeva i Gospodara gospodara osvoji svijet i podloži sve stvari sebi i sve dovede u sklad s božanskom voljom, nikada više neće biti srušeno zlom.

Izraz „na Davidovo prijestolje i na njegovo kraljevstvo da ga utvrdi i podupre sudom i pravednošću odsada i zauvijek; revnost će Gospodnja to učiniti” označava da će ovo veliko kraljevstvo koje će naš Gospodin Isus pri svom drugom dolasku uspostaviti — njegova Crkva kao članovi njegova tijela, članovi njegove klase kraljevstva, njegova Nevjesta povezana s njim — biti ishod, antitip onoga što je bilo predstavljeno u predsluci u Izraelu u kraljevstvu, Davidovoj vladavini. Kao što smo ranije vidjeli, ime David označava „voljeni”, a David koji je bio prvi kralj na izraelskom prijestolju, i za kojeg se govorilo da sjedi na prijestolju Gospodnjem, bio je samo tip, lik većeg Davida, Pomazanika, Mesije. Isus Krist, prvi Gospodar svega, i Crkva njegovo tijelo povezano s njim, sačinjavaju većeg Davida, većeg

Miljenika Gospodnjeg, čije će kraljevstvo biti vječno kraljevstvo „od sada i zauvijek.”

BESKRAJNO KRALJEVSTVO PRENESENO

Apostol ističe (1. Kor. 15:28) da će se, na kraju svoje tisućugodišnje vladavine, naš Gospodin (njegova Crkva povezana s njim) odreći prijestolja zemlje. Nakon što je dovršio djelo koje je Otac odredio da ga izvrši Pomazanik u ovoj milenijskoj vladavini, na njezinom kraju cjelokupna vlast, sa svijetom u potpunoj podložnosti božanskom zakonu i potpuno vraćenim božanskoj slici, a svi namjerni prijestupnici odrezani bit će predani u Očeve ruke, i u skladu s njegovim preduređenjem bit će ponovno predani čovječanstvu, kako bi savršena ljudska obitelj, na sliku i priliku Božju, mogla vladati svijetom u skladu s božanskim propisima. Ali vladavina nikada neće prestati, jer je vladavina koju Krist uspostavlja božanska vladavina, a odustajanjem od ovog posebnog djela, Krist će biti još posebnije povezan s Ocem na njegovom prijestolju u općoj upravi svemirom; a budući da je vladavina Zemljom samo dio vladavine svemirom, ona će i dalje biti u tom posebnom smislu pod nadzorom proslavljenog Krista.

Revnost će Gospodnja to učiniti. Neće ljudska ruka niti čovjekov žar, koliko god bili dobri ili bronamjerni, moći dovesti do tako divnih promjena poput onih koje je Gospodin istaknuo. Sam će Gospodin to izvršiti; on će sve podložiti Sinu — sve stvari, tumači Apostol, osim sebe, jer je izuzet onaj koji je tako sve podložio Sinu. — 1. Kor. 15:27.

S ovog stajališta, gledajući unatrag na povijest svijeta, dobivamo veličanstven pogled na božansku moć i mudrost, pravdu i ljubav. Vidimo kako je Bog neprestano utjecao u pogledu ljudskih napora, s namjerom da u konačnici, bez uplitanja u bilo čiju slobodnu moralnu slobodu, svaki čovjek cijele Adamove rase bude potpuno i temeljito ispitan i dokazan u pogledu svoje odanosti Gospodinu, a time i u pogledu njegove dostojnosti vječnog života. Kako je veličanstven božanski plan! Kakvo je čudo da će se s njegovim ostvarenjem svaki glas na nebu i na zemlji čuti kako izražava hvalu i zahvalnost, slavu, čast, vlast i moć Onome koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu?

